

Prologul nopții

Florinpaun

Când întunericul consumă culorile arzânde,
Ochii cei strigați își caută stăpânele râzânde.
Cum felinarele iuțite, șlefuiind poteci vărgate,
Tremure surprind în bânci și umbre ocupate.

Când firii, luna se declară c-avidă e și trează,
În deschisele ferestre, gâturile lungi s-așază.
Tu vezi, splendorile virile și azi urechilor se-nclină,
Cu-a lor modestii curioase, să împrăștie lumină!

Și când a stelelor măreție ia și se cuplează
Cu-ale verii mirodenii, ce fiorii-i subțiază,
Însărcinata pasiune s-a descinde prin ținut,
Pe după urmele plouate ale gândului bătut.

Când mutația vrăjii dezbumă sutienul nopții,
Dup-al veșniciei voal s-a furișa și fața sorții.
Printre culegeri de amor, în papioane potriviți,
Zburători și-or face locul, de aripile lor trântiți.